

[Hans Rasmussen.]

nogen vil modsætte sig en sådan anerkendelse. Det er vistnok den rækkefølge, der vil vise sig at være holdbar, og det er i hvert fald den rækkefølge og den fremgangsmåde, der har været fulgt af fagbevægelsens organisationer.

Når det har drejet sig om en af disse, har man ikke i tide og utide stillet spørgsmål og forespørgsler og også sløset lidt med folketingets tid, som man gør i øjeblikket. Jeg kunne lide at spørge: hvor var venstre og det konservative folkeparti, da Dansk Kommunalarbejderforbund, der også er en funktionærsammenslutning, i sin tid gang på gang rettede anmodning om statsanerkendelse? Dansk Kommunalarbejderforbund oprettede ved egen hjælp i 1921 en arbejdsløshedskasse, som man selv administrerede, og hvori man selv klarede kontingentspørgsmålet; man klarede understøttelses-spørgsmålene uden nogen som helst hjælp fra statens side. Først i 1957 opnåede Dansk Kommunalarbejderforbund statsanerkendelse. Så vidt jeg har fået oplyst af dette forbund, har det ikke følt, at det har haft oppositionens hjerte, men det var selvfølgelig også medlem af Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund. Som reglerne for tilskud til arbejdsløshedskasser er indrettet, ligger jo statsanerkendelsens værdi i, at man kan få et rimeligt tilskud i forhold til den udbetalte understøttelse, medens tilskuddet til de enkelte medlemmer i kassen ikke er det, der vejer til med hensyn til statstilskuddet. I stedet for at begynde i den omvendte orden tror jeg nok, det ville være sund tankegang også for oppositionspartierne at sige, at det vil være rimeligt, om Danmarks aktive Handelsrejsende starter deres arbejdsløshedskasse med det antal medlemmer, som de nu er i stand til at skrabe sammen, og straks begyndte deres virksomhed. For loven er jo formuleret sådan, at selv om kassen opnår statsanerkendelse, vil dens medlemmer først få understøttelse med dertil hørende statstilskud ét år efter, så der ville jo ikke være noget forgjort i bare at gå i gang.

Jeg kan således ikke se, at forespørgslen er saglig underbygget; efter min opfattelse er den udelukkende politisk bestemt. Jeg skal i øvrigt hverken for mit eget eller for mit partis vedkommende tage stilling til,

om man skal give anerkendelse til Danmarks aktive Handelsrejsende eller man ikke skal gøre det, for jeg synes nu engang, det er et spørgsmål, som må færdigbehandles i forbindelse med spørgsmålet om arbejdsløshedskasser inden for funktionærstanden. Hvis det så viser sig, når man er færdig i udvalget og færdig i arbejdsnævnet, at de handelsrejsende opfylder de betingelser, der findes i loven, og den højtærede socialminister derefter skulle gå deres interesser for nær, så kunne der være nogen mening i, at sagen igen dukkede op i folketinget, og at man da traf beslutning om, at der skulle gives deres kasse statsanerkendelse. Jeg tror, det er en postgang for tidligt; jeg tror, vi skal afvente udvalgets indstilling og derefter lade arbejdsnævnet træffe afgørelse.

Henry Christensen: Det forekommer mig næsten nødvendigt at gøre opmærksom på, at det, der i øjeblikket er til debat, er en konkret forespørgsel til socialministeren om, hvorvidt han agter at anerkende den af Danmarks aktive Handelsrejsende oprettede arbejdsløshedskasse. Jeg synes, at de bemærkninger, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen gjorde, og også mange af de betragtninger, den højtærede socialminister fremsatte, i langt højere grad drejede sig om andre spørgsmål, der nok vedrørte arbejdsløshedskasseproblemet, men ikke i særlig grad vedrørte den forespørgsel, der er stillet.

Vi kunne naturligvis her meget vel føre en principiel debat på ny om arbejdsløshedskasserne, og herom vil jeg da bare sige til det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, at jeg ved ikke, hvorfra det ærede medlem har den opfattelse, at der f. eks. i venstre ikke skulle være betydelig interesse for at få gennemført en rationalisering af hele arbejdsløshedskasseordningen her i Danmark. Det ville efter mit skøn forudsætte, at vi måtte prøve at dreje udviklingen derhen, at det ikke så meget drejede sig om at opretholde eller yderligere udbygge kassernes intime forbindelse til fagforeningerne og derigennem til socialdemokratiet, men nok så meget kom til at dreje sig om at skabe en udvikling inden for arbejdsløshedskasserne, hvorved man måske sprængte lidt af disse bånd og til gengæld